

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

18. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 1,10 €

4. KVĚTNA 2025

Z obsahu:

Napodobujme příklad svatého Josefa

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 29. ledna 2025,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Cena lásky

Zamyšlení nad
liturgickými texty
3. neděle velikonoční
(cyklus C)
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Blahoslavený Alois Rabata

Libor Rösner
- strana 4 -

Největší rána Země - prázdný hrob (3 - dokončení)

Ct. Fulton J. Sheen
- strana 6 -

Žena oděná sluncem

Jacques Magnan
- strana 8 -

Zastavení nad Mariánským sloupem v Praze

- strana 10 -

Chléb svaté Zity (20)

Silvia Koscelanská
- strana 11 -

Papež František v roce 2024, foto Wikipedia

*Na velikonoční pondělí zemřel papež František (17. 12. 1936 - 21. 4. 2025)
Bůh, Pán života a smrti, ať je mu milosrdným Soudcem a přijme jej do své věčné slávy v nebi!*

Největší rána Země - prázdný hrob (3 - dokončení)

PODPLACENÍ STRÁŽÍ

Když ženy odešly oznámit apoštolům, co se stalo, strážě, které stály u hrobu a byly svědky zmrtvýchvstání, přišly do Jeruzaléma a vyprávěly velekněžím všechno, co se stalo. Velekněži okamžitě svolali setkání velerady, jehož výslovným cílem bylo podplatit strážě.

Ti se sešli se staršími, a poté, co se poradili, dali vojákům značnou částku peněz s tímto pokynem: „Budete říkat: »V noci přišli jeho učedníci a ukradli ho, zatímco my jsme spali.« A jestliže se o té věci doslechne mistodržitel, my se postaráme, abychom ho uchlácholili a ušetřili vás jakýchkoli nesnází.“ Vojáci vzali peníze, pokyn splnili, a tenhle příběh je mezi Židy rozšířen až podnes. (Mt 28,12-15)

„Značná částka peněz“ silně kontrastuje se skoupými třiatřiceti stříbrnými, které dostal Jidáš. Velerada nepopřela zmrtvýchvstání; svědčila o této pravdě bez skrupulí. A svoje svědectví přinesla i skrze Piláta k pohanům. Členové velerady dali dokonce i chrámové peníze římským vojákům, kterými pohrdali, protože našli někoho, koho nenáviděli ještě více. Nedotkli se peněz, které vrátil Jidáš, neboť to byla „odměna za krev“. Ale nyní platí za lež, aby unikli Beránkově očisťující krvi.

Podplacení stráží bylo opravdu hloupým skutkem, jímž chtěli uniknout před realitou zmrtvýchvstání. Byl zde především problém, co by se stalo s tělem, kdyby ho měli jeho učedníci. Nepřátelé Pána by mohli vyvrátit zmrtvýchvstání jen tak, kdyby lidem ukázali Ježíšovo tělo. Bylo velmi nepravděpodobné, že celá římská stráž usnula, když byla ve službě; bylo absurdní, aby vojáci tvrdili, že učedníci ukradli Ježíšovo tělo, když oni spali. Vojákům doporučili, aby řekli, že spali; ale vojáci natolik bděli, že by byli viděli zloděje a věděli by, že jsou to učedníci. Kdyby byli všichni vojáci usnuli, nikdy by nebyli mohli objevit zloděje. Pokud byli vzhůru jen někteří, byli by zabránili krádeži. Je rovněž nepravděpodobné, že by se několik vystrašených učedníků odvážilo ukrást tělo svého Učitele z hrobu uzavřeného kamenem, oficiálně zapečetěného a hlída-

ného vojáky, přičemž by nevzbudili spící strážě. Uložení pohřebního plátna je dalším důkazem, že tělo neodnesli učedníci.

Tajně přemístění těla by nemělo žádný smysl, pokud jde o učedníky, a konečně ani jeden z nich na něco podobného ani nepomyslel, protože život jejich Mistra byl momentálně pro ně neúspěchem a porážkou. Zločin podplatitelů byl určitě větší než vina podplacených, neboť velerada byla vzdělaná a zbožná; vojáci byli nevzdělaní a prostí. Zmrtvýchvstání Krista bylo oficiálně oznámeno civilní vrchností; velerada uvěřila ve zmrtvýchvstání dříve než apoštolové. Koupila si Jidášův polibek; nyní doufala, že si může koupit i mlčení strážě.

ZLOMENÁ SRDCE A LÁMÁNÍ CHLEBA

V tutéž velikonoční neděli se náš Pán znovu zjevil, tentokrát dvěma svým učedníkům na cestě do vesnice, která se jmenovala Emauzy a byla nedaleko Jeruzaléma. Jen nedávno hořela jejich naděje jasným plamenem, ale temnota Velkého pátku a Ježíšovo pohřbení do hrobu smazalo jejich radost. Tito muži na nic tak intenzivně nemysleli jako na Krista. Jak si tak se smutkem a úzkostí v srdcích povídali o otřesných událostech posledních dvou dní, přiblížil se k nim cizinec. Jejich oči

však byly zcela zastřené, takže nezpозorovali, že je to vzkříšený Spasitel; mysleli si, že je to jen běžný poutník. Když se příběh odvíjel dále, bylo jim jasné, že jejich oči zaslepila nevěra; kdyby ho byli toužili uvidět, mohli ho poznat. Jelikož měli o něho zájem, dopřál jim svoji přítomnost; jelikož pochybovali o jeho zmrtvýchvstání, oddálil radost z poznání své přítomnosti. Jeho tělo bylo oslavené, a co v něm lidé viděli, to záleželo na Pánovu rozhodnutí a stavu lidského srdce. Ačkoliv nepoznali Pána, byli ochotni začít o něm rozhovor s cizincem. Poté, co si vyslechl jejich dlouhý hovor, se jich cizinec zeptal:

„O čem to spolu cestou rozmlouváte?“ A oni se celí zachmuření zastavili. (Lk 24,17)

Příčinou smutku těchto učedníků byla opuštěnost. Byli s Ježíšem; viděli ho zatčeného, uraženého, ukřižovaného, mrtvého i pohřbeného. Když žena ztratí milovaného člověka, její srdce naplní zármutek; ale když muž postihne podobná ztráta, rozčarování se zmocní spíše mysli než srdce; truchlili nad zničenou kariérou.

Spasitel ve své nekonečné moudrosti nezačal rozhovor slovy: „Vím, proč jste smutní.“ Nechal je vypovídat se; má-li se srdce naplnit útechou, musí se mu ulevit. Kdyby jejich zármutek měl jazyk a vypovídal by se, Ježíš by je byl poslouchal a odhalil by se. Kdyby byli ukázali svoje rány, Ježíš by byl na ně vylil olej svého uzdravení.

Jeden z nich, jménem Kleofáš, promluvil jako první. Vyjádřil údiv nad nevědomostí cizince, který podle všeho neznal události posledních dní.

„Ty jsi zřejmě jediný, kdo pobývá v Jeruzalémě a neví, co se tam v těchto dnech událo!“ (Lk 24,18)

Zmrtvýchvstalý Pán se zeptal:

„A co to bylo?“ (Lk 24,19)

Jejich pozornost zaměřil na fakta. Zřejmě nepronikli dost hluboko do faktů, jelikož nedošli ke správnému závěru. Lékem na jejich zármutek byly právě ty věci, které je rozrušovaly, jenže oni je neviděli ve správných souvislostech. Podobně i ženě u studně nekladl otázky proto, aby z ní vytáhl informace, ale by se jí dal poznat. Nejen Kleofáš, ale i jeho společník mu potom vyprávěli, co se stalo. Říkali:

Pieter Bruegel (mezi 1525 a 1530 - 1569):
Ježíš a učedníci na cestě do Emauz

„To s Ježíšem Nazaretským, který byl prorok mocný v činech i ve slovech před Bohem a přede vším lidem, jak ho naši velekněží a naši přední mužové vydali, aby byl odsouzen na smrt, a ukřižovali ho. A my jsme doufali, že on má vysvobodit Izraele; ale k tomu všemu už je to třetí den od té doby, co se to událo! Je pravda, že nás ohromily některé z našich žen. Časně zrána se odebraly ke hrobu, a když nenašly jeho tělo, vrátily se a řekly nám, že měly dokonce vidění andělů, kteří o něm říkají, že žije. Někteří z našich lidí šli ke hrobu a shledali, že je to právě tak, jak říkaly ženy; jeho ale neviděli!“ (Lk 24,19-24)

Tito muži doufali ve velké věci, ale Bůh, jak řekli, je zklamal. Člověk si něco naplánuje a doufá, že Bůh mu na to dá svoji pečť; zklamání však často vyvolají lidské naděje, které jsou příliš obyčejné. Originály plánů teď bylo třeba rozrhat; nikoliv proto, že byly příliš velké, ale proto, že v Božích očích byly příliš bezvýznamné. Ruka, která rozbila kalich jejich směšných tužeb, jim nabídla kalich hojnosti. Mysleli si, že našli Vykupitele dříve, než byl ukřižovaný, ale vlastně objevili Vykupitele ukřižovaného. Doufali ve Spasitele Izraele, avšak neočekávali i Spasitele pohanů. Při různých příležitostech jim často říkal o tom, že bude ukřižovaný a vstane, ale nedokázali vtěsnat takovou katastrofu do své představy o Učiteli. Věřili v něho jako v Učitele, jako v politického Mesiáše, jako etického reformátora, jako zachránce země, osvoboditele od Římanů, ale nemohli uvěřit v bláznovství kříže; nezmohli se ani na víru zločince na kříži. Proto odmítli zvážít svědectví, s nímž přišly ženy. Pochybovali také o tom, že by ženy byly viděly anděly. Je možné, že viděly pouze duchy. Kromě toho již přešel třetí den a oni ho ještě neviděli. Přitom celou dobu kráčeli a rozprávěli s ním.

Zdá se, že zjevení našeho Pána po zmrtvýchvstání má dvojí smysl: chtěl ukázat, že zemřel a že vstal. A že ačkoliv má totéž tělo, je to tělo oslavené a nepodléhá fyzikálním omezením. Zanedlouho bude jíst se svými učedníky na důkaz, že skutečně vstal; nyní však, podobně jako Marie Magdaléna, již zakázal, aby se ho dotýkala, zdůraznil svoje vzkříšení.

Ani tito učedníci, jakož ani ostatní apoštolové neměli předpoklady přijmout zmrtvýchvstání. Důkazy si musely pro-

Caravaggio (1571–1610): Večeře v Emmauzech

razit cestu mezi pochybnostmi a tvrdšími odmítáním ze strany lidské přirozenosti. Byli mezi posledními lidmi na světě, kteří by přijali něco takového. Člověk by si myslel, že byli rozhodnuti zůstat ve svém neštěstí, přičemž odmítali i možnost zkoumat pravdivost této události. Odpovídali také svědectví žen a těch, kteří se rozhodli ověřit si jejich vyprávění. Jejich posledním slovem bylo, že nepotkali vzkříšeného Pána.

Potom jim Spasitel řekl:

„Ach, nechápavá srdce zdráhající se uvěřit všemu, co ohlásili proroci! Což neměl Kristus snášet všechno to utrpení, aby vešel do své slávy?“ (Lk 24,25-26)

Vyčítal jim, že jsou nechápaví a zatvrzelého srdce, protože kdyby si byli někdy sedli a zkoumali, co říkají proroci o Mesiáši – že bude veden jako beránek na porážku – byli by se utvrdili ve své víře. Víra v lidi a nevěra v Boha je známkou zatvrzelých srdcí; ochota věřit spekulativním způsobem a zatvrzelost věřit prakticky je znamením nechápavých srdcí. A pak zazněla klíčová slova. Předtím jim Pán řekl, že je dobrý pastýř, že přišel položit svůj život jako výkupné za mnohé. Nyní, po svém oslavení, vyhlásil morální zákon, že jeho utrpení pozvedne lidi z hříchu ke společenství s Bohem.

Kříž byl podmínkou slávy. Vzkříšený Pán mluvil o morální potřebě utrpení založené na pravdě, že všechno, co se s ním stalo, bylo předpovězeno. Co apoštolové považovali za urážku, pohoršení, jednoznačnou porážku, bylo chvíli temna, kte-

rá se dala předvídat, protože byla dopředu plánovaná a ohlášená. Ačkoli se v jejich představách kříž neslučoval s jeho oslavením, pro něho to byla dopředu určená cesta. A kdyby zkoumali, co praví Písmo o Mesiáši, byli by uvěřili v kříž.

A začal od Mojžíše, probral všechny Proroky a ve všech Písmech jim vykládal, co se na něho vztahovalo. (Lk 24,27)

Vysvětlil jim všechny předobrazy, všechny rituály a obřady, které se v něm naplnily. Citoval Izaiáše a uváděl svědectví o způsobu své smrti Božího života mezi lidmi a k cíli svého příchodu.

Nakonec došli do Emmauz. Tvářil se, jako by chtěl dále pokračovat v cestě, podobně jako se jednou dávno, když na jezeře zuřila bouře, tvářil, jako by chtěl projít vedle loďky, v níž byli apoštolové. Tito dva učedníci ho však prosili, aby zůstal s nimi. Ti, co mají dobré myšlenky o Bohu během dne, se od nich jen tak snadno neosvobodí ani večer. Mnohé se naučili, ale věděli, že se nenaučili všechno. Ještě stále ho nepoznávali, ale bylo kolem něho světlo, které slibovalo, že je povede k plnějším zjevení a rozptýlí jejich smutek. Přijal pozvání být jejich hostem, ale hned začal vystupovat jako hostitel, protože:

A stalo se, že když s nimi byl u stolu, vzal chléb, pronesl požehnání, pak ho rozlámal a dával jim. Oči se jim otevřely a oni ho poznali... On jim však zmizel. (Lk 24,30-31)

Když Ježíš vzal chléb, rozlomil ho a rozdával ho učedníkům, nebyl to běžný skutek pohostinnosti, ale příliš připomínal poslední večeři, při níž vyzval apoštoly,

aby zpřítomňovali tuto památku jeho smrti, když jim lámal a dával chléb, který byl jeho tělem. Jakmile emauzští učedníci přijali posvátný chléb, který lámal, otevřely se jim oči duše. Jako se otevřely oči Adamovi a Evě, aby viděli svoji nahotu, když jedli ze zakázaného ovoce poznání dobra a zla, tak se otevřely také oči učedníků, aby poznali Kristovo tělo. Scéna je paralelní s poslední večeří, protože v obou bylo vzdávání diků; v obou bylo pozvednutí očí k nebi; v obou se lámal chléb; v obou rozdával chléb učedníkům. S rozdáváním chleba přišlo rovněž poznání, které bylo jasnější než všechna poučení. Lámání chleba je uvedlo do zkušenosti s oslaveným Kristem. Ale pak jim zmizel z očí. Podívali se na sebe a říkali:

„Cožpak v nás nehořelo srdce, když s námi cestou mluvil, když nám vysvětloval Písma?“ (Lk 24,32)

Pán působil na city i rozum učedníků. Působil na jejich city, takže jejich srdce zahořela láskou; působil na jejich rozum, protože jim dal pochopit množství proctví, jež se týkala jeho příchodu. Lidé si přirozeně myslí, že náboženské věci musí být výjimečné a dostatečně silné, aby překonaly představitost. Ale tato příhoda na cestě do Emauz ukázala, že i ty největší pravdy se často přijímají v běžných životních okolnostech, když například člověk na své cestě natrefí na spřízněnou duši. Kristus zakryl svoji přítomnost na běžné cestě životem. Poznávali ho pouze postupně, když s ním kráčeli; a poznali, že sláva musela přijít skrze porážku. Kříž a sláva šly spolu i v jeho oslaveném životě, jako během jeho veřejného účinkování. Ježíš jim neřikal jen o svém učení, ale také o svém utrpení, jež bylo nutné pro jeho povýšení.

Učedníci se ihned obrátili a vrátili se do Jeruzaléma. Podobně jako žena ve svém vzrušení nechala džbán u studně, tak i tito učedníci zapomněli na cíl své cesty do Emauz a vrátili se do svatého města. Tam našli jedenáct shromážděných apoštolů a s nimi i jiné následovníky a učedníky. Pověděli jim všechno, co se stalo cestou a jak ho poznali při lámání chleba.

*Z knihy Fulton J. Sheen:
Život Krista. Dobrá kniha,
Trnava 2023. Str. 643–652.
Přeložil -dd- (Redakčně upraveno)*

Žena oděná sluncem

Slovem pravdy nás Bůh vede k nebi, kde andělé a svatí žijí v nepopsatelné blaženosti a nepředstavitelné slávě. My máme kvůli svému přítomnému i věčnému blahu dbát na božskou nauku, která nám odhaluje mnohá tajemství. Mariina zjevení, která Bůh potvrdil, naplňují jedno z těchto tajemství.

Dvanáctá kapitola Zjevení sv. Jana popisuje vidění, kterého se dostalo autoru této knihy. Jak víme a s přesvědčením věříme, je onou ženou oděnou sluncem Panna Maria, Matka Vykupitele. Ve slavném vidění nazírá autor na božské Mariino mateřství, té, která porodila Ježíše, Pána, i Církev (srov. Zj 12,5–6.17). Vidění sv. Jana popisuje také prorockým způsobem zjevení Panny Marie v průběhu času. Můžeme mluvit o zjevení, které se v průběhu 20. století znásobilo. Projevy a intervence Královny apoštolů jsou stále významnější, daleko více, než by se na první pohled zdálo. Neprávem mnozí lidé relativizují tyto události, které jsou součástí Božího plánu. Odbývat odmítavě důleži-

tost a zásahy Mariiny znamená něco podobného, jako nedbat slova a poslání biblických proroků a nechtít slyšet naléhavé výzvy, které nám Bůh sděluje skrze své posly. Mariánská zjevení mají spojitost s apokalyptickým zjevením a jejich vliv na život věřících, Církve a světa je nezanedbatelný. Když jsme opravdu pozorní, zjistíme, že všude tam, kde se Církev šíří s novou horlivostí, je přítomná zvláštním způsobem Maria: právě tam je milována a je jí přiznáno náležité místo. Maria není Bůh, kterému jedinému se klaníme. Ji se neklaníme, nýbrž ji uctíváme, neboť její nezastupitelné poslání spočívá v tom, že darovala světu Vykupitele. Toto své poslání naplnila s pokorou a moudrostí.

Jestliže Matku Boží nemilujeme a nepřijímáme, jak to na prosbu umírajícího Vykupitele učinil apoštol Jan (srov. Jan 19,25–27), není možný duchovní pokrok a duchovní plodnost. Jediná čistá, vyvolená Boží je nutnou podmínkou spásy. Je nezbytná pro duchovní život věřících a její božské mateřství se vztahuje na všechny lidi, protože Ježíšem nabízená spása se rozšiřuje na celé lidstvo a celé dějiny. Je několik důležitých důvodů, které poukazují na nutnost, abychom svou víru prožívali s Marií, aby Boží přítomnost v nás byla trvalá a abychom se stali podle Mariina příkladu skutečnými chrámy Ducha Svatého.

1. Podle Božího přikázání (srov. Mt 22,37–39) máme milovat všechny lidi. Tím více musíme milovat Matku našeho Spasitele.

2. Maria má povolání být zjevením. Skrze ni se odhalují nejvnitřnější smýšlení mnoha srdcí (srov. Lk 2,35). Toto prorocké zvěstování Simeona pochází od Ducha Svatého.

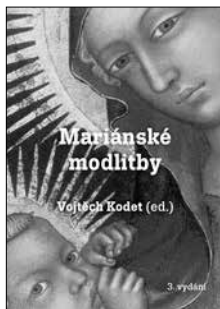
3. Maria je Matkou Ježíše Krista, našeho Vykupitele. Musíme mu proto prokazovat čest, která mu náleží, tím, že blahoslavíme jeho Matku, jak to sama předpověděla v *Magnificat* (srov. Lk 1,48–49).

Korunovaná blahoslavená Panna Maria v nebi zobrazená jako „žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy“ (Zjevení 12,1)

Vitruáz v bazilice svatého Josefa, Kalifornie, USA, 1921

KNIHY MODLITEB A O MODLITBĚ

MARIÁNSKÉ MODLITBY
Uspořádal P. Vojtěch Kodet O. Carm.
Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Kniha je velmi pestrá sbírkou mariánských modliteb. První část obsahuje nejznámější mariánské modlitby, antifyony a hymny (česky a latinsky), druhá část mariánské modlitby k různým příležitostem, třetí část růžence, litanie a pobožnosti. Ve čtvrté části jsou předloženy mariánské modlitby světců a přátel Božích, v poslední páté části pak najdeme liturgické modlitby a hymny křesťanského Východu. Vyšlo s církevním schválením.

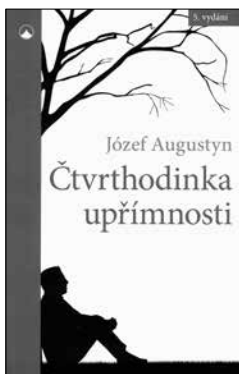
Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.
Třetí vydání • Váz., A6, 320 stran, 329 Kč

ČTVRTHODINKA UPŘÍMNOSTI

Józef Augustyn • Z polštiny přeložil Jiří Hrdý
Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Úvod do modlitby denního zpytování svědomí. Knižka pomáhá hlouběji nahlédnout do vlastního nitra, hodnotit své postoje a skutky, vykonat si poctivé zpytování svědomí. Může být použita pro každodenní modlitební chvíli, ale rovněž jako pomůcka při přípravě na svátost smíření.

Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.
Páté vydání • Brož., 115x180 mm, 72 stran, 129 Kč

OTČENÁŠ ZNÁMÝ I NEZNÁMÝ
• NEJKRÁSNEJŠÍ MODLITBA
Angelo Scarano • Recenzoval doc. Jaroslav Brož, Th.D. S.S.L. • Redakce Markéta Protivánková • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Může se modlitba Otčenáš člověku oposlouchat? Může mít věřící z modlitby Páně malý duchovní užitek? A lze dospět do fáze, kdy v něm není co objevovat? To vše se může za určitých okolností stát. S knížkou P. Angela Scarana však zažijeme ve vnímání Otčenáše skok. Záměrem autora totiž není jen to, abychom tuto krásnou modlitbu lépe pochopili, ale také se jí lépe modlili. Autor nás nejprve uvádí do textu Otčenáše. Poté jsou vyloženy jednotlivé prosby modlitby Páně ve světle Bible a významných duchovních autorů a autorek. Autor ukazuje také širší souvislosti a probírá správný postoj modlitby. V závěru každé kapitoly najdeme několik podnětů pro praxi.

Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.
Brož., 130x190 mm, 208 stran, 329 Kč

ZPĚVY A MODLITBY Z TAIZÉ

Předmluva bratr Roger z Taizé • Redakce Petr Chlouba

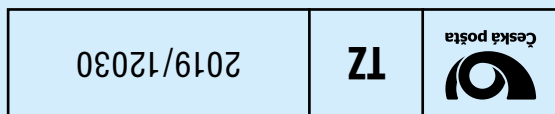
Tento zpěvník by měl být vhodnou pomůckou pro všechny, kdo hledají způsob pravidelné modlitby, která je hluboká a svou prostotou zároveň dostupná všem. Uplatní se při velkých shromážděních stejně jako v malém modlitebním společenství ve farnosti či v rodině. Zpěvník obsahuje modlitby na každý den, 90 písní a kánonů (z toho 23 v češtině) a 20 českých solí.

Rosa s.r.o. • Kroužková vazba, A5 naležato, 126 stran, 239 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc